Széky János

Magyarvalóság

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXVI. évfolyam, 41. szám, 2022. október 14.

Nguyen nevű kedvenc, olcsón árusító piaci díleremnél a múlt szombaton annyiért vettem egy kiló vákuumcsomagolt kávét, amennyiért tavaly nyáron a legközelebbi szupermarketben négy szabvány negyedkilós csomagot kaptam volna. Ez a konkrét esetben hatalmas, hatvan százalék fölötti emelkedést jelent, a kiló kávé számomra nagyobb arányban drágult, mint például a háztartási energiaárak átlagosan.

De miért is drágul a kávé – amit nem az Európai Unióban, a szankciózó földrészen termelnek – ugyanolyan gyorsan, mint a jó magyar kenyér? Ráadásul úgy, hogy a pörköléséhez kevesebb energia kell, mint a kenyérsütéshez? (Ha tévedek, bocsánat.) Utánanéztem, a jelenségnek több oka van: a brazíliai aszály és a szokatlanul hideg tél, a COVID miatti zavarok a munkaerőpiacon és az ellátási láncokban, a globális élelmiszerár-emelkedés (többek közt amiatt, hogy az orosz agresszió következtében töredékére zsugorodott az ukrán gabona- és olajexport), és csak sokadik sorban, közvetve a szankciók, amelyek Oroszországot (nevezetesen a műtrágyaexportot) sújtják. A nemzetközi sajtó ezenfelül nem törődik a speciális magyar gonddal, a forint példátlan romlásával, annak csak én látom kárát, amikor Nguyennek perkálok.

A valóság bonyolultabb, mint a magyar kormánypropaganda, továbbá a valóság, az valóság, a magyar kormánypropaganda ellenben hazugság. A kávé drágulását nem lehet az Oroszország elleni szankciókkal magyarázni, de amúgy a földgázét sem. Pontosabban: amikor a propaganda-csővezetékből az a szöveg dől, hogy „brutálisan drágították a gáz árát a brüsszeli szankciók”, akkor egyszerűen a nagyközönség képébe hazudnak, ugyanis a gáz árát nem a brüsszeli szankciók drágították brutálisan, hanem kormányunk szeretett orosz üzletfelei.